

Landschappen met bomen en paarden, boerenhuisjes met mensen en koeien, vruchten en gebruiksvoorwerpen worden door de schilder Jac Vonk teruggebracht tot hun meest eenvoudige gedaante. Deze vereenvoudiging zou kunnen leiden tot de banaliteit die de plaatjes in de kinderboeken vaker kenmerkt. Het heeft mij altijd verwonderd, hoe Jac Vonk aan dit gevaar weet te ontkomen; de simpelste motieven krijgen 'n rijkdom aan kleur en sfeer mee, dat ze alleen daardoor steeds weer opnieuw kunnen boeien. Jac Vonk houdt innig van de dingen die hij schildert; hij wil ze behoeden tegen de lelijkheid, het lawaai en de onnatuurlijke gecompliceerdheid van ons technisch tijdperk. Daarom brengt hij ze terug in de veilige beslotenheid van zijn schilderijen, waar de wereld een vredige aanblik heeft en waar de eerbied voor alles wat leeft, vanzelfsprekend is. Natuurlijk wordt hij hierdoor op een bepaalde wijze ook een buitenstaander. „Aan 't boerenleven is veel poëzie maar niet voor de boer” schreef Ernest Claes indertijd. Maar hoeveel kunstenaars treft niet hetzelfde lot?

JOS MURIS